

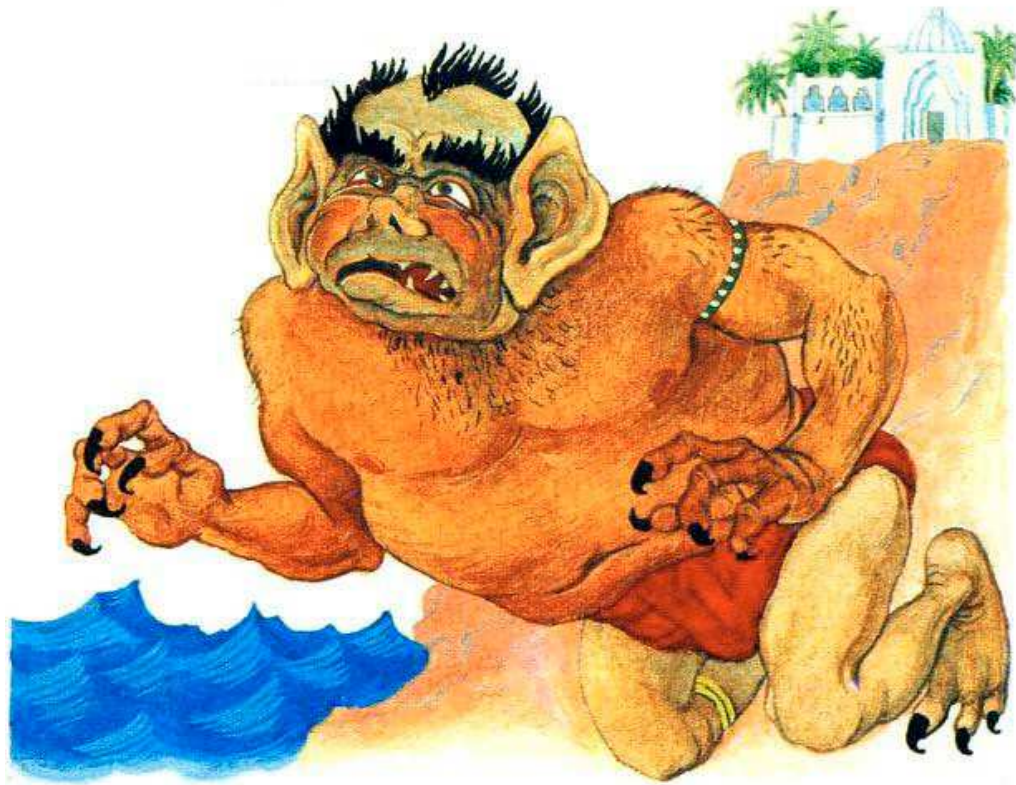
השודד הנבון

ארצות ערב

היו פעם ארבע חברים – נגר, צייד, שודד ואצטגנין. כל אחד התפרנס ממקצועו והם נפגשו לעתים קרובות, בישלו לעצמם את הארוחה ואחר כך שוחחו על אירועי היום שלהם. יום אחד הזמין אותם הנגר לביתו. הם ישבו ושוחחו אחרי הארוחה כשפתאום נשמע רעם, מנורת שמן כבתה והחדר התמלא בערפל. החברים נבהלו. אך הנגר התעשת ראשון, קם והדליק שוב את המנורה. ואז הם ראו שבאמצע החדר עומדת נערה צעירה, יפה ביותר, לבושה בבגדים יפים ועונדת תכשיטים עשירים. היא עמדה כמו מבוהלת ובכתה והדמעות שבעיניה עוד הוסיפו ליופיה.

החברים נבהלו מאוד. הם הביטו זה על זה, הסתכלו על הנערה שהופיעה אצלם פתאום. איך היא הגיעה הנה? הרי הדלת הייתה סגורה. הכל קרה ברגע אחד. איזה רוחות שלחו להם את הנערה היפהפייה? כבר מזמן התהלכה בעיירה השמועה על מפלצת שמסתובבת בסביבה, המקבלת צורות שונות של חיות ובני אדם, חודרת לבתים וטורפת את תושביהם. וכעת הם חשדו כי הנה, המפלצת קיבלה צורת הנערה ומתכוונת לטרוף אותם. ארבעתם רצו מהר מהבית ונעלו היטב את הדלת אחריהם. אחר כך הלכו, כל אחד לביתו, מלבד הנגר, שהעדיף ללון הפעם אצל הצייד. למחרת הם נפגשו שוב. באור היום הם כבר פחדו פחות. באו לביתו של הנגר ובזהירות פתחו את הדלת. אך הבית היה ריק.

"אליו הביתה."
"ואיפה הם עכשיו?" שאלו החברים.

"האצטגנין התחיל שוב לצייר על החול ולהזיז אבנים
קטנות הנה והנה, ותוך כדי כך לחש משהו לא ברור.
בסוף אמר שוב:

"אמרתי לכם שאלה כשפים!" אמר האצטגנין.
"כן, צדקת" אמר הנגר "אחרת איך היא יכלה לצאת
דרך הדלת הנעולה."

"הרי אתה אצטגנין" אמר השודד "בוודאי תוכל
לבדוק בכוכבים מה קרה אצלנו, ומאין הופיעה
הנערה היפה הזו. בוא, גש לעבודה וגלה לנו את
התעלומה."

האצטגנין התחיל לצייר על החול כל מיני צורות, שם
אבנים קטנות בין הקווים המצויירים, הרבה זמן
העביר את האבנים ממקום למקום וצייר שוב צורות
שונות. בסוף אמר:

"הנערה שהופיעה בביתו של הנגר היא נסיכה, ששד
רע התאהב בה. הוא חטף אותה ונשא אותה אליו.
אלא שבדרך קרא לו שד אחר וביקש את עזרתו. לכן
הוא הכניס את הנערה לרגעים אחדים לבית הנגר,
עזר לחברו, ואחר כך לקח את הנערה חזרה והוביל

"הם נמצאים עכשיו רחוק מכאן, על אי בודד במרכז הים. שם הוא מחזיק אותה בארמון שלו." השודד, הצייד והנגר שמחו לדעת מה קורה עם הנערה היפה ואיפה היא נמצאת. הם החליטו לחפש ולהציל אותה מהשד הרע.

"יש לך עכשיו הזדמנות להראות את הכישורים שלך" אמר השודד לנגר. "האם תוכל לבנות סירה, שבה נוכל להפליג בים ולחפש את האי שבו כלואה הנערה?"

"בוודאי!" ענה הנגר.

והוא ניגש למלאכה. תוך זמן קצר בנה סירה שיכלה להכיל את ארבעתם, והם הפליגו בים על פי הדרך שעליה הצביע האצטגנין. לא עבר שבוע והחברים ראו כבר את חופי האי.

"עכשיו הגיע תורי" אמר השודד "אני אגנוב לשד את הנערה אפילו אם הוא הסתיר אותה בתוך העין שלו."

חיכו לי כאן." והוא יצא לכוון הארמון הגדול שניתן היה לראות מרחוק.

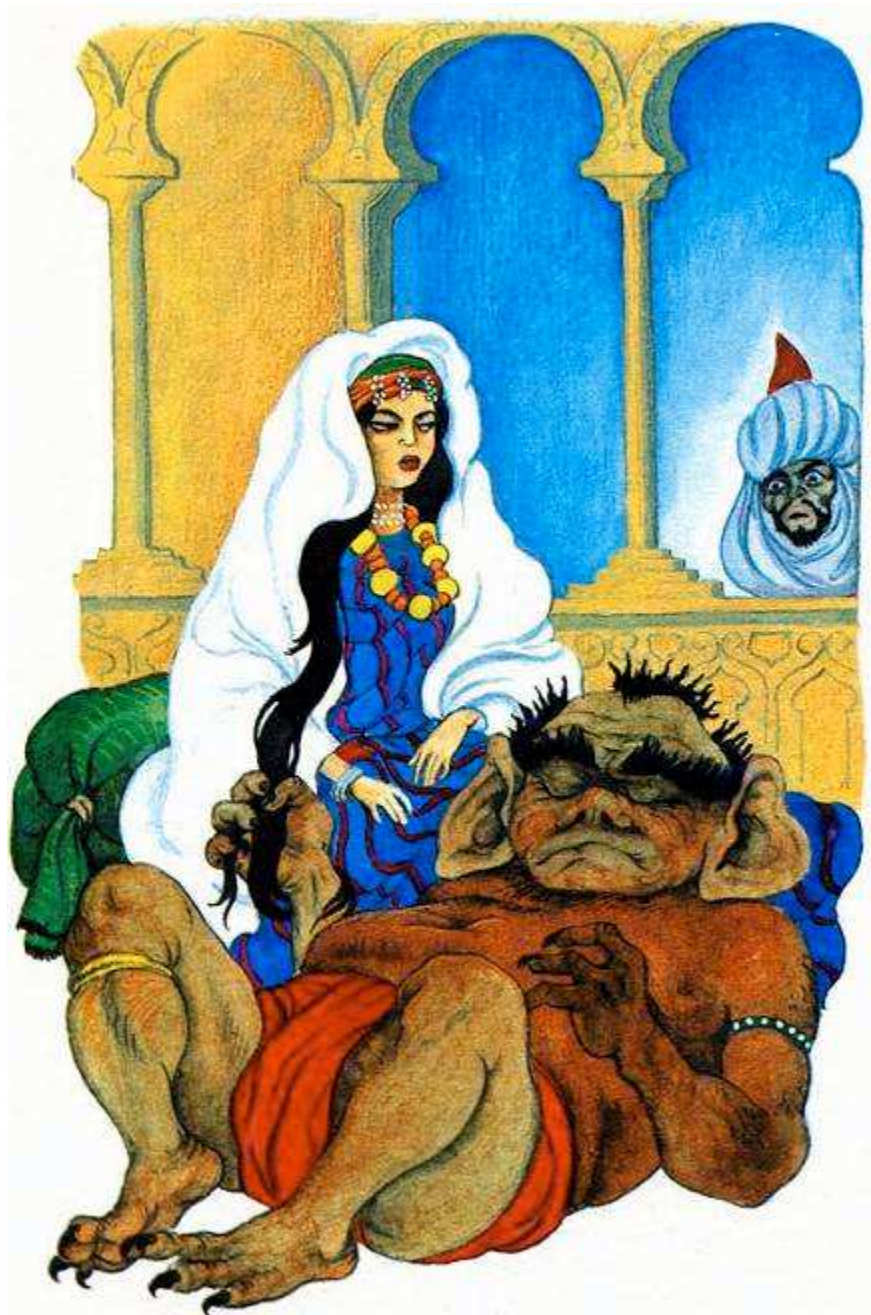
כשהשודד הגיע לארמון הוא קפץ מעל הקיר שהקיף את המבנה ובזהירות ניכנס פנימה. השד הרע והמכוער ישן חזק. את ראשו הוא הניח על חיקה של הנערה ואת קצה הצמה שלה החזיק בידו, כדי שהיא לא תברח.

הנערה הופתעה ונבהלה כשראתה את השודד ניכנס לאולם.

"מי אתה?" שאלה

"שש. רק אל תעירי אותו" אמר השודד "אני אחד מארבעה חברים שבאו להציל אותך. ביקרת אצלנו לפני שבוע. עכשיו אגזור את הצמה שלך, אשים אבן גדולה תחת ראשו של השד ותוכלי לברוח אתנו."

"זה אללה שלח אותך להציל אותי" אמרה היא "אך אל תגזור את צמתי. זמן רב לקח עד שהצלחתי

לגדל אותה כפי שהיא. ובלעדיה אראה מכוערת!"
בלית ברירה השודד נאלץ להוציא את שערות הצמה
של הנערה אחת-אחת מאגרופו של השד הישן והוא
עשה זאת בזהירות ובזריזות. הדבר לקח זמן רב,
והשד הרע מדי פעם מלמל דבר מה, אך לא התעורר
ממש. בסוף הנערה הייתה חופשית ורצה יחד עם
השודד אל סירת החברים.

חברי השודד שמחו מאוד כשראו אותו חוזר עם
נערה. אך עוד לפני שכולם עלו לסירה ראו שהשד
הרע רץ אליהם מהארמון. הוא התעורר פתאום,
הרגיש שהנערה איננה ורצה לתפוס אותה.

החברים קראו מיד לצייד שביניהם:

"תירה בו! תהרוג אותו!"

הצייד מתח את מיתר הקשת שלו וירה חץ. אך החץ
עבר ליד ראשו של המפלצת בלי לגרום לה כל נזק.
גם החץ השני שירה הצייד החטיא את השד הרע.

פגע ממש במצחו של השד הרע, שהתמוטט במקומו
ונפל מת.

כולם שמחו ובמיוחד הנערה שיבחה את הצייד
שהציל אותה מידיה של המפלצת, והסירה הפליגה
אל חופי המבטחים.

תוך כדי ההפלגה החברים התחילו לדון למי מהם
מגיע לקבל את הנערה.

"היא צריכה להיות שלי" טען הצייד "אני הרגתי את
השד הרע ואני רוצה אותה לאישה."

"לא, היא צריכה להיות שלי. הרי אני גנבתי אותה
מהשד והבאתי לחוף" אמר השודד.

"ואילו אני לא בניתי את הסירה, איך היינו יכולים
להגיע לאי בה היא הוחזקה?" אמר הנגר.

"ואיך נודע לכם בכלל מי היא ואיפה למצוא אותה?
איך היינו מגיעים להציל אותה. היא שלי!" הוסיף
האצטגנין.

"וי! רק חץ אחד נשאר לי!" קרא הצייד "תתפללו
שהוא יפגע במטרה. הו, אללה, תעזור לנו!" ובמילים
אלה הצייד מתח שוב את מיתר הקשת.
המפלצת רצה מהר והתקרבה כבר לנסוגים. אך
הצייד כיוון היטב את קשתו והחץ השלישי והאחרון

הויכוח התלהט והחברים הפסיקו לחתור. הסירה נעצרה באמצע הים. והייתה זו רק הנערה שהתערבה בעצמה: "אולי תחכו עד שנגיע לחוף. שם תתחילו לדון בדבר." החברים קיבלו את דעתה והמשיכו לחתור במרץ. כשהגיעו חזרה לעיר שלהם הציע הנגר: "נלך לקאדי. שהוא יחליט מי יקבל את הנערה לאישה." "לקאדי? לא!" קראו האחרים בקול אחד "אנו מכירים אותו. זו נערה כה יפה שאם הקאדי יראה אותה יחליט לקחת אותה אל עצמו ועלינו עוד יטיל עונש." "אז נפנה לסולטן. הוא כבר זקן ויש לו מספיק נשים יפות" אמר השודד. כך הוחלט וכל החמישה הלכו אל חצר הסולטן. בינתיים ירד כבר הלילה. אמר השודד: "יתכן והסולטן ישן כבר. אתגנב לביתו ואראה. חכו

כאן עד שאקרא לכם." הוא ניכנס בשקט לבית הסולטן והציץ לחדר השינה. הסולטן לא ישן. הוא ישב בנוחיות על כריות רכות ושוחח עם הוזיר שלו. השודד התיז עליהם סם מרדים ושניהם נרדמו מיד. ואז השודד שם לראשו של הוזיר כובע בעל קרניים של אחד מחיילי צבא הסולטן, לקח את הוזיר וקשר אותו בצמרת של עץ בגן. אחר כך חזר אל הסולטן, נשף עליו באוויר צח וכך העיר אותו. "האם ישנת, וזיר?" שאל הסולטן שעדיין היה מנומנם ולא הבחין מי לפניו. "לא, כבודו. ישבתי כאן ושמרתי עליך" אמר השודד. "ספר לי, וזיר, איזה סיפור מעניין" אמר הסולטן המנומנם. "אספר לך, כבודו. יש לי סיפור חדש. היה פעם שודד והיו לו שלושה חברים, נגר, אצטגנין וצייד..." והשודד

התחיל לספר לסולטן את כל מה שקרה לו ולחבריו באותו לילה ויום. והוא סיים את הסיפור בדברים: "כאשר הם חזרו מהאי עם הנערה התחיל הויכוח מי יקבל את הנערה. הם החליטו בסוף לפנות לסולטן כדי שהוא יחליט."

"נו ומה החליט הסולטן?" שאל הסולטן.

"הוא החליט שאת הנערה יקבל האצטגנין."

"נו, זה החלטה מוזרה" אמר הסולטן "הרי ברור

שאת הנערה צריך לשאת לאישה השודד. כך אני

הייתי עושה. לא רק שהוא העז להיכנס לארמונו של

השד אלא גם באומץ רב הוציא את שערותיה של

הנערה, אחת-אחת מידו של השד."

כשהשודד שמע את הדברים הוא רץ מהר וקרא

לחבריו וכשהם עמדו לפני הסולטן ביקש השודד

שוב:

"למי מגיע לקבל את הנערה, אמרת, הסולטן?"

"כבר אמרתי לך. לדעתי את הנערה צריך לקבל

השודד. הוא האמיץ, הזריז ובעל תושייה."

"אז זה הפסק שלך, הסולטן!" קרא השודד.

החברים שלו נאלצו להסכים וכולם עזבו את הסולטן.

כעבור זמן מה שמע הסולטן צעקות מהגן. הוא יצא

לשם וראה שהשומרים מורידים מהעץ מה שנראה

כמו איזה שד מפחיד. כשהורידו לו את הכובע

התברר שזה הוזיר.

"מה קרה לך?" שאל הסולטן.

"אני נשבע לאללה שאינני מבין איך הגעתי לשם"

אמר הוזיר.

"גם אני לא מבין. הרי רק לפני שעה סיפרת לי סיפור

על השודד ועל החברים שלו, על נערה שחטף שד

רע ואיך החברים הצילו את הנערה והרגו את השד."

"לא סיפרתי לך כל סיפור כזה, הסולטן הגדול!"

רק אז הבין הסולטן שזה השודד שהיה בביתו,

שסימם אותו ואחר כך סיפר את הסיפור.
האומץ והזריזות של השודד מצאו חן בעיני הסולטן.
"הרי הוא יכול היה לגנוב כאן כל מה שרק רצה, ובכל זאת לא עשה זאת. אז חפשו אותו ותביאו אותו אלי."
"כן, נביא אותו ואחר כך נהרוג אותו על חוצפתו" הציע הוזיר.
"מה פתאום!" נזף הסולטן בוזיר "מגיע לו שבח ונבטיח גם שלא יעונה לו כל רע."
ולמחרת הכרוז פרסם בכל העיר:
"יבוא לחצר הסולטן מי שסיפר לו על ההרפתקאות שלו ביום האחרון. יכול לבוא בבטחה והוא לא יפגע בשום אופן."
כשהשודד שמע את הכרוז החליט לבוא אל הסולטן. הוא נפל לפניו על הברכיים ונשק את האדמה שלרגלי השליט. הסולטן צחק ואחר כך שאל:

"אמור, למה קשרת את הוזיר לעץ?"
"הו אדוני, כל פעם שיש לי הזדמנות לשוחח עם אדם חשוב מישהו מהמקורבים מפריע. לכן פחדתי שהוזיר יתערב בשיחה בינינו ולא ייתן לי לגמור את כל הסיפור."
"אני רואה שאתה אדם נבון ובעל יוזמות שאין שוות להן. לא יאה לך להיות שודד, מוטב שתיכנס לשרות אצלי."
האיש הסכים והסולטן מינה אותו לראש שומרי האוצר. מאז אוצר הסולטן היה תמיד בטוח.